

Nelie Diepenveen

In deze eerste Mooiste Gezichten van Zutphen van dit jaar mag ik het verhaal optekenen van een vrouw die al lang op mijn verlanglijstje stond voor deze serie. En wie haar kent uit het straatbeeld van onze stad snapt dat ik voor deze keer met liefde een trendbreuk pleeg met het concept van zwart-wit foto's . Het zou geen recht doen aan haar verschijning én haar persoonlijkheid, die in beide gevallen ronduit kleurrijk te noemen is.

We spreken elkaar op een voor haar belangrijke plek, in het Volkshuis. Later zou ze me vertellen waarom dat zo is, maar we beginnen met koffie, terwijl haar hond naast ons op de grond gaat liggen. Ik vroeg haar of ze iets wilde vertellen over waar ze geboren is en hoe ze opgroeide. 'Ik ben geboren in Veenendaal, op de Biblebelt. Dat was verschrikkelijk. We gingen drie keer in de week naar de kerk. Alles was fout wat je deed, je werd gewezen op het bestaan van een hemel, maar tegelijk werd je ingeprent dat je zelf in de hel zou komen. Ik had wel een leuke vader, maar niet zo'n lieve moeder. Mijn moeder kreeg notabene een buitenechtelijk kind en ik werd daarop aangekeken, niemand mocht bij mij spelen'. Ze groeide op als oudste kind naast haar twee jongere broers. Met hen heeft ze geen contact meer, de hele familie is als zand uit elkaar gevallen'', zegt ze. Ze vertelt me hoe ze alleen de lagere school heeft gevolgd. Volgens een meester kon ze naar de ulo maar dat mocht niet, ze moest als meisje gaan werken. Dat deed ze tot haar vierentwintigste, toen ze ging trouwen.

Toen verhuisde ze naar Vaassen. Daar kochten ze een huis en kregen vier kinderen. Daar woonden ze tien jaar en verhuisden vervolgens naar Apeldoorn vanwege de Vrijeschool, waar ze hun kinderen graag naar toe wilden laten gaan. De Vrijeschool was voor haar zelf ook een openbaring, na alle religieuze dogma's die in ze haar jeugd ervaarde. Ze vond het geweldig en voelde zich er volledig thuis. De visie op het leven vanuit de antroposofie sprak haar erg aan. Toen de kinderen naar de bovenbouw gingen, verhuisde het gezin in 1991 daarvoor naar Zutphen. Nadat ze hier een jaar woonde, scheidde ze van haar echtgenoot. Vervolgens werkte ze ruim acht jaar op de onderbouw van de Vrijeschool en deed er allerlei werkzaamheden als administratie, invalwerk en handwerken. Dat was voor haar een geweldige tijd. De sfeer, de saamhorigheid, de liefde, ze noemt het een paradijs.

Daarna kwam ze te werken bij het Volkshuis en bleef daar twintig jaar in dienst. 'Dat was in de tijd van Rinus Post, die toen nog leefde. Het Volkshuis was toen ook nog een hotel. In die tijd kon je hier de hele dag bij de kachel gaan zitten, ook als je niets bestelde. Het was een soort huiskamer'. Na die twintig jaar ging ze op 67- jarige leeftijd met pensioen.

Maar omdat niets doen niet bij haar past en ze graag in beweging is, besloot ze na een half jaar te gaan werken bij De Hand, een winkel in tweedehands spullen. Dat doet ze nog steeds en vindt het super leuk. 'Ik kom alleen maar leuke en lieve mensen tegen. Ik hou van mensen, ze vertellen me ook vaak alles, hun hele levensverhaal. Ik leer daarvan en kan daardoor ook nog beter naar mezelf kijken'.

Haar jongste zoon woont inmiddels in Frankrijk en heeft daar een hotel. Verder wonen haar kinderen in Badhoevedorp, Zutphen en in Deventer. Inmiddels is ze oma van zes

kleinkinderen, en haar oudste kleindochter bevalt zelf ook bijna van haar eerste kindje. ‘En zo heeft ze een heel rijk leven’, zegt ze me. Maar voegt daar gelijk aan toe dat ze dat niet verdiend heeft. Door dit zo te stellen geeft ze ineens een inkijkje in een stuk van haar persoonlijkheid die ze zelf omschrijft als “moeilijk in elkaar zitten’. ‘Ik geef mezelf overal de schuld van’. En daarmee zie je hoe de invloed van hoe ze op een strenge, kerkelijke manier opgroeide nog altijd zijn sporen heeft achtergelaten, iets wat mij als de verteller van dit verhaal raakt. Want ook zegt ze me dat ze eigenlijk een supergelukskind is en noemt zichzelf overdreven positief. ‘Ik ben blij met mijn leven’. Als ze haar leven een cijfer moest geven zou het een negen zijn, zegt ze.

In haar vrijetijd wandelt ze elke ochtend twee uur. In weer en wind is dat vaste prik. Ze heeft daarvoor een stuk of zes verschillende rondjes, gaat altijd met haar hond. Ze komt meestal wel leuke mensen tegen en maakt dan een praatje. Verder heeft ze geen radio of tv en leeft vrij sober. Over het leven zegt ze te geloven in reïncarnatie en dat je je eigen ouders uitkiest om datgene te leren wat je moet leren. En daarmee zegt ze vrede te hebben met haar eigen leven en hoe ze opgroeide. Ik vroeg haar wat ze dan dacht te hebben moeten leren van haar ouders. Ze noemt vooral mild zijn. Maar ook leren accepteren dat mensen lief voor haar zijn, terwijl ze denkt dat ze het niet waard is. Maar de kleurrijke vrouw die graag in zelfgemaakte hoepelrokken loopt omdat ze zich dan het meest vrij voelt, is tegelijk heel erg gelukkig en voelt zich veilig in Zutphen.

Dit is het verhaal van een vrouw van wie ik nu ook snap dat iedereen lief is voor haar, de enige echte Nelie Diepenveen !